

Arrest

nr. 260 227 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2020 waarbij “de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd”.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAYE, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnen voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2010 diende verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische autoriteiten een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 april 2011 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 60 524.

Verzoeker diende vervolgens nog 11 volgende verzoeken om internationale bescherming in, die ofwel werden geweigerd, niet in overweging genomen of onontvankelijk verklaard.

Op 24 juni 2019 werd de verzoeker aangetroffen in onregelmatig verblijf.

Op 24 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 24 juni 2019 besliste de gemachtigde eveneens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, dat werd verworpen bij arrest nr. 230 097 van 12 december 2019.

Op 6 februari 2020 trad verzoeker in het huwelijk met de Nederlandse vrouw R.S., die in België is gevestigd.

Op 2 juni 2020 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, zijnde als echtgenoot van de Nederlandse R.S. Hij verkreeg een bijlage 19ter.

Op 23 november 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot het als onbestaande beschouwen van de afgifte van de bijlage 19ter. Die beslissing wordt pas op 1 februari 2021 ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“S., Z.
Nationaliteit Afghanistan
Geboren op [...] 1994
Verblijvende te [...]*

Op 02.06.2020 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als echtgenoot van de genaamde R. S. RR : [...]

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekommen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België

U bent tijdelijk van dit recht onttrokken, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar genomen op 24.06.2019 en u betekend op 24.06.2019.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekommen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Bovendien brengt u geen bijkomende elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw vrouw waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekommen, overeenkomstig het Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen RVS n° 247.370 van 03 april 2020. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw vrouw. Nergens in uw dossier zijn er elementen terug te vinden dat uw echtgenote aldus niet in staat zou zijn om een eigen leven te leiden.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante

omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw echtgenote met zich meebrengt en haar er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd."

Op 14 december 2020 leverde de gemeente Maasmechelen een F-kaart af aan verzoeker.

Op 7 januari 2021 richtte de gemachtigde een schrijven aan de gemeente Maasmechelen met het verzoek de "niet in aanmerkingname" van 23 november 2020 aan verzoeker ter kennis te brengen.

Op 14 januari 2021 richtte de gemachtigde een schrijven aan de vreemdelingendienst van de gemeente Maasmechelen, waarin hij de instructie geeft de F-kaart in te trekken aan de hand van de bijlage 37.

Op 1 februari 2021 nam de gemeente Maasmechelen een attest van intrekking van een verblijfsdocument (bijlage 37) waarbij wordt aangeduid dat "de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart)" wordt ingetrokken.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de verweernota de exceptie op van onrechtmatig belang. Hij wijst erop dat verzoeker aan een inreisverbod onderhevig is en bijgevolg zich niet op het Schengengrondgebied mag bevinden. Hij stipt aan dat het feit dat verzoeker niet toegelaten is op het grondgebied een obstakel vormt voor de administratie om verzoeker toe te laten tot verblijf of vestiging. De wetgever heeft voorzien dat het inreisverbod moet opgeschort of opgeheven worden om de gevolgen van die verbodsbepaling te doen ophouden. Verweerder voert aan dat verzoeker tracht een onwettige situatie te doen overheersen op een situatie die in rechte voorzien is, zodat het belang onrechtmatig is. Verder nuanceert verweerder zijn standpunt nu hij stelt dat verzoeker een belang zou kunnen hebben wanneer hij een verdedigbare grief kan voorleggen in het kader van huidig beroep.

De Raad merkt op dat uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoeker betwist dat zijn aanvraag tot gezinshereniging ingediend in België niet in overweging kan worden genomen op de enkele grond dat hij onder inreisverbod staat. Zonder een onderzoek van de middelen kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verder wijst verzoeker op de rechtspraak van de Raad van State (RvS 13 december 2016, nr. 236.752) waarin de Raad van State stelt: *"Sans qu'il soit besoin de déterminer si l'interdiction d'entrée, imposée à la partie adverse, fait obstacle à ce qu'un droit au séjour en qualité de membre de la famille d'un Belge lui soit reconnu, il suffit de relever que cette interdiction n'implique pas que la partie adverse soit privée de la possibilité de solliciter la reconnaissance d'un tel droit. La partie adverse ne commet pas une illégalité en demandant la reconnaissance d'un droit au séjour pour le seul motif qu'elle n'en serait pas titulaire. En conséquence, son intérêt à contester la décision par laquelle le requérant refuse de prendre en considération sa demande ne peut être jugé illégitime en raison du fait que la partie adverse n'aurait pas le droit au séjour qu'elle revendique."* Of "zonder dat het nodig is te bepalen of het inreisverbod een obstakel vormt voor het toekennen van een verblijfsrecht in zijn hoedanigheid als familielid van een Belg, volstaat het erop te wijzen dat dat verbod niet inhoudt dat de tegenpartij [de vreemdeling] niet de mogelijkheid zou hebben om een dergelijk verblijfsrecht te vragen. De tegenpartij begaat geen onwettigheid om de erkenning van het verblijfsrecht te verzoeken om de enkele reden dat hij er geen titularis van is. Bijgevolg kan het belang om de beslissing waarbij de eisende partij weigert zijn aanvraag

in overweging te nemen niet onrechtmatig zijn omwille van het feit dat de tegenpartij niet het verblijfsrecht zou hebben dat hij verzoekt.” (eigen vertaling)

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In de synthesesmemorie voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis en artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van het aan de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) in samenhang met artikel 21 van het VWEU ontleend verblijfsrecht en de schending van onder meer artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Hij licht de middelen in zijn synthesesmemorie onder meer toe als volgt:

“Verzoekende partij heeft een aanvraag tot verblijf in zijn hoedanigheid van echtgenoot van de Nederlandse Unieburger mevrouw R. S. die gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer - zij is immers vanuit Nederland naar België komen wonen - gedaan met het oog op erkenning van zijn verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging en dit recht is aan verzoekende partij middels de bestreden beslissing geweigerd. Erger nog, de toegang tot het verblijfsrecht in het kader van de gevraagde gezinshereniging wordt verzoekende partij bij de bestreden beslissing onzegd.

Inderdaad, besluit de bestreden beslissing tot “de intrekking van de bijlage 19ter...waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd ” (stuk 1.a.). En nog erger, de aan verzoekende partij op 3/14 december 2020 afgeleverde F-kaart (stuk 7) wordt middels een beslissing d.d. 14 januari 2021 en een bijlage 37 (stuk 1.b.) eveneens ingetrokken. Hiertegen wordt middels een apart verzoekschrift eveneens een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

[...]

5.2.1.

- het standpunt van verzoekende partij inzake het niet vermeld zijn in de bestreden beslissing van de wettelijke basis waarop de bestreden beslissing is gebaseerd zoals verwoord in het beroep tot nietigverklaring

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing nergens de wettelijke bepaling vermeldt waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. In de bestreden beslissing wordt de rechtsregel die toegepast is om de bestreden beslissing te staven niet vermeld. Nergens in de bestreden beslissing kan de rechtsgrond worden gelezen die het standpunt van de verwerende partij rechtvaardigt dat het inreisverbod tot gevolg heeft dat verzoekende partij het gevraagde recht wordt onzegd in die zin dat aan verzoekende partij middels de bestreden beslissing het recht om gezinshereniging vanuit België aan te vragen en te bekomen wordt ontnomen.

Zoals hieronder wordt aangetoond, is de reden voor het voormelde duidelijk: nergens voorziet de wetgeving in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een beslissing te nemen zoals de bestreden beslissing.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 geldt niet als gerechtvaardigde wettelijke basis.

Zo oordeelt ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 142.682 van 2 april 2015 (stuk 9.a.):

“La partie défenderesse estime également que « la décision attaquée renvoie expressément à l'article 74/12 de la loi, de sorte qu'il ne peut être considéré que la décision se fonde sur aucune base légale ».

Le Conseil ne peut suivre cette argumentation et constate que si l'acte attaqué mentionne effectivement cette disposition, il ne saurait être soutenu que celle-ci en constitue le fondement légal. Le Conseil rappelle en effet qu'il convient d'analyser l'acte attaqué comme une « décision de refus de séjour » alors que l'article 74/12 de la loi concerne la levée ou l'a suspension d'une interdiction d'entrée."

vrij vertaald:

"De verwerende partij is ook van mening dat "de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 74/12 van de wet zodat niet kan worden gesteld dat de beslissing niet gestoeld is op een wettelijke basis". De Raad kan deze redenering niet volgen en stelt vast dat, hoewel de bestreden beslissing deze bepaling effectief vermeldt, niet kan worden gesteld dat deze bepaling de wettelijke basis vormt.

De Raad herinnert er aan dat de bestreden beslissing moet aanzien worden als een " beslissing tot weigering van verblijf " terwijl artikel 74/12 van de wet de opheffing of de opschorting van een inreisverbod betreft..".

Aangezien de rechtsgrond niet wordt vermeld, is de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd. In elk geval is de bestreden beslissing niet adequaat afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt dan ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

"De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn.

Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992.Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2)... In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"2.De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.3.De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het hierboven aangetoond motiveringsgebrek volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

- het standpunt van de verwerende partij inzake het niet vermeld zijn in de bestreden beslissing van de wettelijke basis waarop de bestreden beslissing is gebaseerd zoals verwoord in de nota

Onder 1. en 2. op pagina 8 en pagina 9 van de nota tracht de verwerende partij te argumenteren dat in casu geen sprake is van een motiveringsgebrek dit door louter theoretische beschouwingen over wat de motiveringsplicht inhoudt om zogenaamd te concluderen dat "In casu is zulk bewijs niet voorgelegd."

- de repliek van verzoekende partij op het standpunt van de verwerende partij inzake het niet vermeld zijn in de bestreden beslissing van de wettelijke basis waarop de bestreden beslissing is gebaseerd

Verzoekende partij is van oordeel dat het standpunt van de verwerende partij inzake het niet vermeld zijn in de bestreden beslissing van de wettelijke basis waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet correct is en dat er in casu wel sprake is van een motiveringsgebrek en dit omwille van de hierboven geciteerde en gehandhaafde in het beroep tot nietigverklaring uiteengezette redenen én in replek op het desbetreffende standpunt van de verwerende partij in de nota tevens omwille van de hierna volgende reden.

De verwerende partij gaat volstrekt niet in concreto in op hetgeen verzoekende partij desbetreffend opwerpt. De verwerende partij beperkt zich louter theoretische beschouwingen over wat de motiveringsplicht inhoudt om zogenaamd te concluderen dat "In casu is zulk bewijs niet voorgelegd."

De verwerende partij rept dan ook met geen woord over het nergens in de bestreden beslissing vermeld zijn van de wettelijke bepaling waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Verzoekende partij blijft dan ook bij hetgeen hierboven is uiteengezet en blijft erbij dat het door verzoekende partij opgeworpen motiveringsgebrek volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen."

5.2.2.

- het standpunt van verzoekende partij [...] inzake het inreisverbod gegeven aan verzoekende partij als derdelander as such terwijl verzoekende partij op moment van de bestreden beslissing een andere hoedanigheid heeft zoals verwoord in het beroep tot nietigverklaring

[...]

Hieraan weze toegevoegd dat het inreisverbod aan verzoekende partij is gegeven als derdelander zonder meer. Als echtgenoot van de Nederlandse Unieburger die gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer mevrouw R. S. heeft verzoekende partij de aanvraag gezinshereniging gedaan in een volstrekt andere hoedanigheid. Verzoekende partij heeft de aanvraag gedaan als familielid van een burger van de Europese Unie en hebbende deze hoedanigheid kan de verwerende partij niet verwijzen naar een aan verzoekende partij betekend inreisverbod in zijn hoedanigheid van derdelander as such. Hiermee doet de verwerende partij afbreuk aan de bevoorrechte vreemdelingenstatus van verzoekende partij als echtgenoot van de Nederlandse Unieburger die gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer mevrouw R. S.

In dit kader verwijst verzoekende partij naar het desbetreffende standpunt van het Agentschap Integratie en Inburgering dat luidt als volgt en waarbij verzoekende partij zich aansluit (stuk 10):

"Vooraf: wat zegt het Unierecht? De Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38/EG) voorziet niet dat de lidstaten een echt 'inreisverbod' kunnen opleggen aan Unieburgers en hun familieleden. De richtlijn voorziet alleen dat een lidstaat een persoon, die effectief verwijderd is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, gedurende een redelijke termijn de toegang tot zijn grondgebied kan ontfeggen. De richtlijn voorziet dus niet dat een lidstaat het verblijfsrecht kan ontfeggen aan een Unieburger of zijn familielid dat nooit verwijderd werd. Als een Unieburger of zijn familielid met een niet-verstreken inreisverbod België nooit verlaten heeft en een nieuwe verblijfsaanvraag indient zal DVZ deze aanvraag ten gronde moeten behandelen. DVZ kan dan niet beslissen om de aanvraag niet in aanmerking te nemen op basis van een bestaand inreisverbod. Dat zou indruisen tegen de Burgerschapsrichtlijn. Wel kan DVZ de aanvraag ten gronde weigeren als blijkt dat de Unieburger of zijn familielid nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Daarbij moet het wel steeds een afweging maken tussen de belangen van de betrokkene en de belangen van de Belgische staat.

De regels over een inreisverbod voor Unieburgers en hun familieleden zijn ook van toepassing op familieleden van Belgen (zie art. 40ter §2 Vw). Deze laatste categorie kan zich echter niet rechtstreeks beroepen op het Unierecht, tenzij de Belg en zijn familielid gebruik maakte van het vrij personenverkeer. In welke gevallen? Als Unieburger, familielid van een Unieburger of familielid van een Belg kan je een inreisverbod krijgen: • Bij een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf met een BGV om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid • Bij een beslissing tot beëindiging van een niet-duurzaam verblijfsrecht met een BGV om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid • Bij een beslissing tot beëindiging van een duurzaam verblijfsrecht met een BGV om ernstige redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid Als Unieburger die tijdens de 10 voorafgaande jaren in België verbleven heeft of als minderjarige Unieburger kan je alleen

een inreisverbod krijgen: • Bij een beslissing tot beëindiging van je verblijfsrecht met een BGV om dwingende redenen van nationale veiligheid Het verblijfsrecht van minderjarige Unieburgers kan ook om andere dan dwingende redenen van nationale veiligheid beëindigd worden wanneer dat in het belang van de minderjarige is. Ook in dat geval kan het BGV gepaard gaan met een inreisverbod. Volgens artikel 28, §3 Burgerschapsrichtlijn kunnen ook derdelands familieleden van Unieburgers die tijdens de 10 voorafgaande jaren in België verbleven of die minderjarig zijn, uitsluitend om dwingende redenen van nationale veiligheid verwijderd worden (en een inreisverbod krijgen). De derdelands familieleden worden onterecht niet genoemd in artikel 44bis Vw. Artikel 28, §3 Burgerschapsrichtlijn heeft directe werking zodat deze familieleden de toepassing ervan kunnen afdwingen voor de Belgische rechtbanken.” (eigen onderstreping)

Dat verzoekende partij als echtgenoot van de Nederlandse Unieburger die gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer mevrouw R. S. de hoedanigheid heeft van familielid van een Unieburger, kan niet worden betwist. Verzoekende partij heeft België niet verlaten. De verwerende partij kan dan niet beslissen om de door verzoekende partij in België ingediende aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen op basis van het vermeende nog steeds van kracht zijnde inreisverbod. De verwerende partij moet deze aanvraag ten gronde behandelen. In casu heeft de verwerende partij de door verzoekende partij in België gedane verblijfsaanvraag wél niet in aanmerking genomen op basis van een zogenaamd niet-verstreken inreisverbod. Zulks is strijdig met Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierboven en hieronder Burgerschapsrichtlijn genoemd), Publicatieblad van de Europese Unie 29.6.2004 L 229/35 tot en met L 229/48. Opgemerkt weze dat - dit wordt ook niet beweerd door de verwerende partij - verzoekende partij geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

[...]

- de repliek van verzoekende partij op het standpunt van de verwerende partij [...] inzake het inreisverbod gegeven aan verzoekende partij als derdelander as such terwijl verzoekende partij op moment van de bestreden beslissing een andere hoedanigheid heeft

Aangezien de verwerende partij in de nota hier niet op ingaat, verwijst verzoekende partij naar zijn desbetreffende standpunt zoals hierboven weergegeven.

[...]

5.2.4.

- het standpunt van verzoekende partij inzake het verstoken zijn van wettelijke basis voor de bestreden beslissing zoals verwoord in het beroep tot nietigverklaring

Als echtgenoot van de Nederlandse Unieburger die haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend mevrouw R. S., dient verzoekende partij op 2 juni 2020 bij de gemeente Maasmechelen een “Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie” in zijn hoedanigheid van “echtgenoot...van R. S. ([...])” in ten bewijze waarvan hij in het bezit wordt gesteld van een “Bijlage 19ter”. (stuk 5)

De bijlage 19ter vermeldt:

“De bloed- of aanverwantschap of het partnerschap met de burger van de Unie ...werd bewezen door middel van:

Gelegaliseerde + vertaalde huwelijksakte

Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd:

nihil

De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 01/09/2020 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen:

- Bestaansmiddelen echtgenote (ahv arbeidscontract + loonstroken)

- Ziektekostenverzekering echtgenote.

- Paspoort aanvrager

Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag

onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 01/12/2020 (dag/maand/jaar), uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem (haar) kan worden betekend.”

Op 16 juni 2020 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. (stuk 6)

Door verzoekende partij en zijn echtgenote worden de in de bijlage 19ter opgesomde documenten allemaal verzameld en afgegeven aan de gemeente Maasmechelen die deze middels 11 mails overmaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel. (stuk 2.a. tot en met stuk 2.k.)

Aan de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel zijn aldus ter staving van de aanvraag voorgelegd:

- Afgaans paspoort verzoekende partij
- Belgische huwelijksakte verzoekende partij met de Nederlandse mevrouw R. S.
- ziektekostenverzekering
- bestaansmiddelen echtgenote van verzoekende partij de Nederlandse mevrouw R. S.

De aanvraag is aldus door verzoekende partij gedaan in zijn hoedanigheid van echtgenoot van de Nederlandse Unieburger die haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend mevrouw R. S. zoals voorzien door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dat luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot...

§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

In het kader van de door verzoekende partij gedane verblijfsaanvraag zijn ook de volgende wettelijke bepalingen relevant:

- artikel 42 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

[...]

- artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. §2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

- de hierna volgende artikelen van het K.B. 08.10.1981:

“Art. 43. [...]...

Art. 44. [...]

Art. 47. [...]

Art. 52. §1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag... Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag...

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de Minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Geen van de voormelde artikelen voorzien in een beslissing zoals de bestreden beslissing wanneer de aanvrager het voorwerp uitmaakt van een zogenaamd niet geschorst of opgeheven inreisverbod - in casu trouwens wel degelijk onbestaande, zoals hierboven aangetoond.

Integendeel, de wettelijke bepalingen bepalen:

- dat het familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die zijn familieband aantoon, een aanvraag indient voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een bijlage 19ter en dat, in dat geval, na de controle van de verblijfplaats, de betrokkene wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie

In casu stelt de bijlage 19ter expliciet dat "De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van Unie ...werd bewezen door middel van: Gelegaliseerde + vertaalde huwelijksakte". (stuk 5)

De bijlage 19ter is derhalve afgegeven in overeenstemming met de wet en een intrekking ervan zoals gebeurt middels de bestreden beslissing is dus niet gerechtvaardigd.

- dat, indien alle vereiste documenten worden overgelegd, het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de gemachtigde van de minister

Door verzoekende partij en zijn echtgenote worden de in de bijlage 19ter opgesomde documenten allemaal verzameld en afgegeven aan de gemeente Maasmechelen die deze middels 11 mails overmaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel (stuk 2.a. tot en met stuk 2.k.):

- Afghaans paspoort verzoekende partij
- Belgische huwelijksakte verzoekende partij met de Nederlandse mevrouw R.S.
- ziektekostenverzekering
- bestaansmiddelen echtgenote van verzoekende partij de Nederlandse mevrouw R.S. en de gemeente heeft het dossier dan ook, zoals wettelijk voorgeschreven, aan de verwerende partij overgemaakt.

- dat, indien de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht niet erkent, deze beslissing aan het familielid wordt meegedeeld door de afgifte van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat

Als de verwerende partij het verblijfsrecht van verzoekende partij niet erkent, moet verzoekende partij een bijlage 20 krijgen hetgeen in casu - in strijd met de wet - niet is gebeurd.

- dat bij de erkenning van het verblijfsrecht van verzoekende partij rekening moet worden gehouden met alle elementen van het dossier

Het is duidelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier. In de bestreden beslissing kan hierover alleszins niets concreets worden gelezen. De overwegingen van het bestreden besluit zijn standaard overwegingen niet concreet gemotiveerd. De verwerende partij neemt gewoonweg als een automatisme standaardbeslissingen zelfs in identieke bewoordingen, getuige hiervan een (quasi) identieke beslissing betekend aan een andere betrokkene (stuk 11.1.) die trouwens de nietigverklaring van deze beslissing heeft bekomen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 mei 2019 nr. 222.035. (stuk 11.2.)

- dat de verwerende partij de binnenkomst en het verblijf kan weigeren aan burgers van de Unie en aan hun familielieden in geval van valse informatie / documenten, fraude of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

De bestreden beslissing is niet gegrond op die basis.

Het door de verzoekende partij aangevraagde verblijfsrecht kan slechts om twee redenen worden geweigerd: het niet voldoen aan de voorwaarden en artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Bijgevolg kan het verblijfsrecht gevraagd door verzoekende partij niet geweigerd worden omwille van een inreisverbod (bevel om het grondgebied te verlaten) eerder afgeleverd.

Verzoekende partij citeert wat Luc Denys hierover schrijft het standpunt van verzoekende partij bevestigend:

"Het inreisverbod of een KB tot uitzetting/MB tot terugwijzing als grond tot weigering?

1. Inreisverbod

Het recht op verblijf kan aan een familielid derdelandsonderdaan van een Unieburger enkel om de twee voornoemde redenen (niet vervullen van de voorwaarden en art. 43 Vw .) geweigerd worden, en niet omdat eerder een inreisverbod werd afgegeven."

(DENYS, L., Handboek vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2019-2020, Orde van Vlaamse Balies i.s.m. Wolters Kluwer, p.526-527)

Verzoekende partij heeft een aanvraag tot verblijf ingediend in zijn hoedanigheid van echtgenoot van de Nederlandse Unieburger die haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend mevrouw R. S. met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht in België in het kader van gezinshereniging en

- dit verblijfsrecht wordt middels de bestreden beslissing aan verzoekende partij geweigerd
 - meer en erger nog: de toegang tot de aanvraag gezinshereniging wordt middels de bestreden beslissing aan verzoekende partij ontzegd - de bijlage 19ter wordt ingetrokken en de afgifte van de bijlage 19ter wordt als onbestaande beschouwd
- omwille van een vermeend inreisverbod zogenaamd nog steeds van kracht hetgeen - zoals hierboven aangetoond - trouwens niet correct is.

Hierboven is aangetoond dat het vermeend inreisverbod geen wettelijke/geldige reden is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. Er is geen enkele wettelijke bepaling die zulks toelaat. De verwerende partij handelt dan ook volstrekt onwettig door de afgifte van de bestreden beslissing. Slechts twee dingen konden gebeuren: ofwel de verblijfsaanvraag weigeren middels een bijlage 20 ofwel het verblijfsrecht erkennen middels een F-kaart die trouwens is afgeleverd aan verzoekende partij - hierover hieronder meer -. Deze opties zijn de enige opties waaraan verzoekende partij zich mocht en

kon verwachten gelet op de wettelijke bepalingen ter zake. De bestreden beslissing fruikt dan ook de gewettigde verwachtingen van verzoekende partij zodat de bestreden beslissing tevens het vertrouwensbeginsel schendt.

De bestreden beslissing is dan ook verstoken van wettelijke basis.

[...]

Eveneens verwijst - minstens naar analogie - verzoekende partij naar - en maakt de overwegingen ervan tot de zijne - de volgende rechtspraak:

- arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 december 2014, nr. 135.627 (stuk 9.g.)*
- arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 februari 2015, nr. 139.567 (stuk 9.h.)*
- arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 september 2015, nr. 151.519 (stuk 9.i.)*
- arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 september 2015, nr. 152.574 (stuk 9.j.)*
- arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 oktober 2015, nr. 153.975 (stuk 9.k.)*

- [...]

- [...]

- [...]

- arrest van de Raad van State van 12 mei 2016, nr. 234.719 (stuk 9.o.)

- arrest van de Raad van State van 9 augustus 2016, nr. 235.598 (stuk 9.p.)

- arrest van de Raad van State van 13 december 2016, nr. 236.752 (stuk 9.q.).

[...]

Niet vergeten mag worden dat als echtgenoot van een Nederlandse echtgenote die gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer mevrouw R. S. verzoekende partij die een bij wet verankerde bevoorrechte status heeft aan wiens (nuttige) werking een procedurevoorschrift - het zogenaamd moeten indienen van een verzoek tot opheffing van het vermeende nog steeds van kracht zijnde inreisverbod vanuit het land van herkomst - geen afbreuk mag en kan doen.

Verzoekende partij verwijst ook nog naar - en maakt de overwegingen ervan tot de zijne - de volgende rechtspraak:

- arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 mei 2019 nr. 221.080 alwaar het volgende is geoordeeld (stuk 9.r.):

“In dit geval stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing weliswaar ingaat op wat in het voormeld arrest wordt gesteld, maar nalaat aan te tonen op basis van welke bepaling in dit geval een bijlage 19ter kan worden ingetrokken. Er is geen enkele verduidelijking over een Belgische wettelijke bepaling die gestalte geeft aan de inhoud van het arrest, terwijl evenmin in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit is voorzien dat een bijlage 19ter kan worden ingetrokken of als onbestaande kan worden beschouwd. In die zin kan de redenering van de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de procedure, voorzien in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, niet werd nageleefd. Deze vaststelling volstaat in dit geval om de bestreden beslissing te vernietigen.”

Ook de bestreden beslissing toont - zoals ook hierboven al aangegeven - niet aan op basis van welke wettelijke bepaling een bijlage 19ter kan worden ingetrokken of als onbestaande kan worden beschouwd. De procedure zoals voorzien in de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 is dan ook niet nageleefd.

- arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 juni 2019 nr. 223.020 alwaar het volgende is geoordeeld (stuk 9.s.):

“De bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds geldig is. Na te hebben vastgesteld dat er geen afhankelijkheidsband bestaat tussen de verzoekende partij en haar Belgische partner die maakt dat deze laatste wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien de verzoekende partij vanuit haar herkomstland de opheffing of opschorting van het inreisverbod moet vragen, beslist de verwerende partij dat de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande moet worden beschouwd. De Raad kan enkel, samen met de verzoekende partij, vaststellen dat noch artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorziet in het afleveren van een beslissing waarbij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voor onbestaande wordt gehouden, of nog niet in overweging wordt genomen of niet

wordt behandeld, wanneer zoals in casu de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven of opgeschort en er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid is aangetoond. In zijn arrest van 9 augustus 2016 met nummer 235.598 heeft de Raad van State zo ook reeds duidelijk geoordeeld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de voorwaarden voorschrijft voor een erkenning van een verblijfsrecht en niet de voorwaarden voor een recht om een dergelijk verblijfsrecht te vragen, en dus geen rechtsgrond kan uitmaken voor een beslissing waarbij het bestuur weigert de aanvraag in overweging te nemen.

In casu is het niet betwist dat de verzoekende partij de wettelijk samenwonende partner is van een Belgische vrouw die zij wenst te begeleiden dan wel te vervoegen, zodat haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Deze laatste bepaling voorziet enkel in de mogelijkheid voor de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen als het bewijs van de familieband niet is overgelegd, overeenkomstig artikel 44 van dit besluit. Dit is in casu niet aan de orde.

Samen met de verzoekende partij moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele nationale wetsbepaling, noch Europese regelgeving met directe werking voorziet dat de verwerende partij weigert om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in overweging te nemen en om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkele motief dat de verzoekende partij onderhevig is aan een eerder inreisverbod (RvS 12 mei 2016, nr. 234.719; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598), ook niet wanneer wordt vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid is aangetoond. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar pertinente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name naar het arrest van 8 mei 2018, K.A., C-82/16. De Raad kan enkel vaststellen dat er thans geen nationale rechtsgrond is voor de bestreden beslissing, die hij conform dit arrest kan uitleggen. Dit arrest van het Hof van Justitie kan op zichzelf geen rechtsgrond vormen voor de bestreden beslissing, noch artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, zoals supra uitgelegd. Er is evenmin de situatie van een met het Unierecht strijdige nationale bepaling die buiten toepassing dient te worden gelaten. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de gevolgen van een prejudiciële beslissing niet enkel betrekking hebben op de rechterlijke instanties maar dat “de overheden van de betrokken lidstaat ervoor zorgen dat het nationale recht zo spoedig mogelijk in overeenstemming wordt gebracht met het Unierecht.” (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Europees recht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, p. 657, nr. 860).”.

Ook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 februari 2019 nr. 217.642 bevestigt minstens naar analogie het standpunt van verzoekende partij (stuk 9.t.):

“De Raad kan enkel vaststellen dat noch artikel 40ter van de vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, noch enig ander artikel in de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit voorzien dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg niet in overweging kan worden genomen wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod. Noch in de vreemdelingenwet, noch in het vreemdelingenbesluit is bepaald dat de bijlage 19ter, omwille van een dergelijke inreisverbod, als onwettig of als onbestaande wordt beschouwd. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker, overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, in het buitenland een aanvraag moet indienen om het inreisverbod op te heffen, moet samen met de verzoeker worden opgemerkt dat deze motivering in rechte niet kan volstaan om de beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag gezinshereniging te dragen. Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet regelt immers enkel de modaliteiten van de opheffing en schorsing van een inreisverbod, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). Samen met verzoeker moet worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg weigert in overweging te nemen of dat de gemachtigde weigert om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkele motief dat de verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). De Raad van State stelde in dit arrest uitdrukkelijk: “Le premier juge n’a fait que constater à juste titre qu’aucune norme n’habilite le requérant à refuser de prendre en considération la demande de la partie adverse et à se dispenser de statuer sur cette demande pour le motif que la partie adverse est soumise à une interdiction d’entrée.” (vrije vertaling: de eerste rechter heeft correct geoordeeld dat geen enkele bepaling het bestuur toelaat om de aanvraag niet in overweging te nemen en om zich te onttrekken aan de beoordeling van deze aanvraag, om reden dat de bestuurde onderhevig is aan een inreisverbod). Aangezien de bestreden akte geen motief bevat dat de

bestreden beslissing in rechte kan dragen, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.”.

Artikel 43 §2. van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepaalt dat: “§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”.

De bestreden beslissing dient te worden aanzien als “een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1” aangezien de bestreden beslissing (tevens) een beslissing is waarbij de binnenkomst en het verblijf wordt geweigerd aan een familielid van een burger van de Unie - verzoekende partij is de echtgenoot van de Nederlandse Unieburger die gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer mevrouw R. S. - hetgeen betekent dat de verwerende partij rekening moet houden “met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”. In de bestreden beslissing wordt hierover met geen woord gerept zodat artikel 43 §2. van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 geschonden is.

Meteen is op basis van het voorgaande dan ook aangetoond dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht zoals voorgeschreven door het algemeen motiveringsbeginsel van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zoals hierboven omschreven schendt.

Tevens toont het bovenstaande aan dat de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk handelt middels de bestreden beslissing zodat de bestreden beslissing tevens

- het zorgvuldigheidsbeginsel:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50) en

- het redelijkheidsbeginsel

“Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen.” (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

schendt.

De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht zoals voorgeschreven door het algemeen motiveringsbeginsel van behoorlijk bestuur en door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, artikel 40bis §1 en §2 1° en §4 en artikel 42 §1 en §3 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 43 en artikel 44 en artikel 47 §1 en artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd K.B. d.d. 08.10.1981).

- het standpunt van de verwerende partij inzake het verstoken zijn van wettelijke basis voor de bestreden beslissing zoals verwoord in de nota

In de nota gaat de verwerende partij hierop niet in concreto in.

- de repliek van verzoekende partij op het standpunt van de verwerende partij inzake het verstoken zijn van wettelijke basis voor de bestreden beslissing

Aangezien de verwerende partij in de nota hier niet op ingaat, verwijst verzoekende partij naar zijn desbetreffende standpunt zoals hierboven weergegeven.

5.2.5.

- het standpunt van verzoekende partij inzake de paragraaf in de bestreden beslissing betreffende de zogenaamde afhankelijkheidsrelatie zoals verwoord in het beroep tot nietigverklaring

[...]

Dat - buiten de huwelijksakte maar dit zou volgens de verwerende partij niet voldoende zijn blijkbaar hetgeen op zich reeds betwistbaar is - nog andere bewijzen van een "afhankelijkheidsrelatie" zouden moeten worden bijgebracht, staat in geen enkele wettelijke bepaling zodat redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat verzoekende partij dergelijke bewijzen spontaan bijbrengt. Hiervan uitgaan, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing doet, is onredelijk en onzorgvuldig.

Desbetreffend verwijst verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 juni 2020 nr. 236.800 (stuk 9.u.) alwaar de Raad oordeelt als volgt:

"Hoewel de verwerende partij in beginsel kan worden gevolgd waar zij stelt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager ligt, moet in casu worden vastgesteld dat hem niet werd gevraagd om documenten bij te brengen die de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn echtgenote zouden kunnen aantonen. Aangezien het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie niet voortvloeit uit de wettelijke bepalingen, maar uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, staat het niet vast dat verzoeker wist of diende te weten dat hij hierover stukken moest neerleggen, en kwam het aan het bestuur toe om, indien zij hierover bijkomende informatie wenste, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter. Dit is niet gebeurd... Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aannemelijk gemaakt".

[...]

De verwerende partij verwijst daarbij naar een arrest van de Raad van State nr. 247.370 van 3 april 2020 waarbij de Raad van State het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 211.818 van 30 oktober 2018 heeft vernietigd onder verwijzing naar het arrest Ouhrami en het arrest K.A.. Tevens citeert de verwerende partij de paragraaf in de bestreden beslissing betreffende de zogenaamde afhankelijkheidsrelatie.

- de repliek van verzoekende partij op het standpunt van de verwerende partij inzake de paragraaf in de bestreden beslissing betreffende de zogenaamde afhankelijkheidsrelatie

Verzoekende partij kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zeer erg op de vlakte blijft. Alleszins slaagt de verwerende partij er niet in om hetgeen verzoekende partij desbetreffend heeft geargumenteed te weerleggen en hetgeen de verwerende partij stelt toe te passen op huidige casus.

Verzoekende partij handhaaft dan ook integraal hetgeen desbetreffend hierboven is geargumenteed.

Naar het oordeel van verzoekende partij kan het arrest van de Raad van State niet zo maar getransponeerd worden op huidige casus.

[...]

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat ook het arrest K.A. niet zo maar kan getransponeerd worden op huidige casus. Immers, betreft het arrest K.A. derdelanders die een band hebben met Belgische staatsburgers die hun recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie niet hebben uitgeoefend. Dit is een wezenlijk verschil met huidige casus waarbij verzoekende partij gehuwd is met een Nederlandse staatsburger wonende in België die haar recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie heeft uitgeoefend. Bij het arrest K.A. is een afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de hierboven vermelde Burgerschapsrichtlijn of artikel 21 VWEU niet aan de orde hetgeen wel het geval is voor verzoekende partij en zijn in België wonende Nederlandse echtgenote. Zulks is een essentieel verschil en hierover doet het arrest K.A. geen uitspraak.

[...]"

Verzoeker voert in punt 5.2.1. van de synthesememorie de schending aan van de formele motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing nergens de wettelijke bepaling vermeldt waarop de beslissing gebaseerd is. Nergens kan de rechtsgrond worden gelezen die het standpunt van de gemachtigde rechtvaardigt dat het inreisverbod tot gevolg heeft dat verzoeker het gevraagde recht wordt ontzegd nu aan verzoeker door de bestreden beslissing het recht om gezinshereniging aan te vragen en te bekomen wordt ontnomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, hetgeen volgens verzoeker niet geldt als gerechtvaardigde wettelijke basis. Verzoeker citeert daarbij uit rechtspraak van de Raad waarin erop wordt gewezen dat de bestreden beslissing moet worden

beschouwd als een beslissing tot weigering van verblijf terwijl artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of de opschorting van een inreisverbod betreft. Nu de rechtsgrond niet is vermeld, is de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd, minstens niet afdoende gemotiveerd zodat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn, aldus verzoeker. Verzoeker wijst erop dat nergens in de nota met opmerkingen een verweer wordt gevoerd over het onderdeel van het middel dat nergens in de bestreden beslissing de wettelijke bepaling is vermeld waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. Volgens verzoeker beperkt verweerder zich in de nota tot een theoretisch betoog over de inhoud van de motiveringsplicht.

In punt 5.2.4. van de synthesesmemorie wijst verzoeker erop dat er geen wettelijke basis is voor de bestreden beslissing. Verzoeker schetst het procedureverloop en wijst erop dat hij op 2 juni 2020 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid als echtgenoot van R.S. ten bewijze waarvan hij in het bezit werd gesteld van de bijlage 19ter. In de bijlage 19ter werd verzoeker verzocht om binnen de drie maanden documenten voor te leggen in verband met de bestaansmiddelen van zijn echtgenote, de ziektekostenverzekering van de echtgenote en een paspoort van de aanvrager. Hij vervolgt dat hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en dat hij de gevraagde documenten middels 11 mails aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt. Verzoeker stipt aan dat hij aldus de aanvraag heeft gedaan in zijn hoedanigheid van echtgenoot van de Nederlandse unieburger die haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, zoals voorzien door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij citeert deze bepaling, alsook artikel 43 van de Vreemdelingenwet en onder meer artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Geen van de voormelde artikelen voorzien in een beslissing wanneer de aanvrager het voorwerp uitmaakt van een zogenaamd niet geschorst of opgeheven inreisverbod. Verzoeker wijst erop dat in de bijlage 19ter reeds expliciet is gesteld dat de aanverwantschap met de burger van de Unie werd bewezen door middel van de gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte. Hij stelt dat de bijlage 19ter derhalve is afgegeven in overeenstemming met de wet en de intrekking ervan, zoals middels de bestreden beslissing is gebeurd, niet gerechtvaardigd is. Indien de gemachtigde het verblijfsrecht niet erkent, dan had hij een beslissing moeten nemen door afgifte van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Dit is in casu in strijd met de wet niet gebeurd, aldus verzoeker.

Verzoeker vervolgt en stelt dat zijn verblijfsrecht maar om twee redenen had kunnen geweigerd worden, nl. het niet voldoen aan de voorwaarden of conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en dus in geval van valse informatie of valse documenten, fraude, of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Hij herhaalt dat het inreisverbod geen wettelijke of geldige reden is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen aangezien geen enkele wettelijke bepaling zulks toelaat. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing verstoken is van een wettelijke basis. Hij verwijst naar verschillende arresten van de Raad in die zin (RvV 14 mei 2019, nr. 221 080; RvV 21 juni 2019, nr. 223 020 en RvV 28 februari 2019, nr. 217 642).

Opnieuw concludeert verzoeker dat een schending voorligt van de formele motiveringsplicht en van de procedure zoals voorzien in de artikelen 40bis en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker wijst erop dat verweerder in de nota met opmerkingen geen verweer voert dienaangaande.

In een ander onderdeel van de synthesesmemorie wijst verzoeker erop dat het inreisverbod aan hem werd gegeven als derdelander zonder meer. Hij stelt dat hij als echtgenoot van de Nederlandse unieburger die gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in een volstrekt andere hoedanigheid. Hij deed de aanvraag als familielid van een burger van de Unie en in die hoedanigheid kon de gemachtigde niet verwijzen naar het inreisverbod in zijn hoedanigheid als derdelander. Hiermee doet de gemachtigde afbreuk aan de bevoorrechte vreemdelingenstatus van verzoeker als echtgenoot van een Nederlandse unieburger die gebruik gemaakt heeft van haar recht op vrij verkeer. Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen het Agentschap Integratie en Inburgering hierover heeft gepubliceerd op zijn website. Het feit dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker niet in aanmerking heeft genomen op basis van het inreisverbod, acht hij strijdig met de Burgerschapsrichtlijn. Hij merkt hierbij op dat de gemachtigde niet heeft beweerd dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker stelt dat in de nota geen verweer wordt gevoerd op dit punt. Ook onder punt 5.2.5. van de synthesesmemorie komt verzoeker terug op diens hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, die gebruik gemaakt heeft van haar recht van vrij verkeer. Hij benadrukt dat het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, KA e.a. tegen de Belgische Staat, C-82/16 (hierna: het arrest KA) derdelanders betreft die een band hebben met statische Belgen hetgeen een wezenlijk verschil is met huidige casus waarbij hij gehuwd is met een Nederlandse staatsburger

wonende in België die haar recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie heeft uitgeoefend. Bij het arrest KA is een afgeleid verblijfsrecht ontleend aan de hierboven vermelde Burgerschapsrichtlijn of artikel 21 van het VWEU niet aan de orde, hetgeen wel het geval is voor hem en zijn in België wonende Nederlandse echtgenote. Zulks is een essentieel verschil en hierover doet het arrest KA geen uitspraak, aldus verzoeker.

4.2 Beoordeling

Zoals blijkt uit verzoekers betoog, acht hij de bestreden beslissing om verschillende redenen niet afdoende gemotiveerd en aldus in strijd met onder meer artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij meent eveneens dat het aan de Burgerschapsrichtlijn in samenhang met artikel 21 van het VWEU ontleend verblijfsrecht is geschonden.

Hij wijst op zijn hoedanigheid van familielid van een Unieburger, die gebruik gemaakt heeft van haar recht op vrij verkeer, zodanig dat het inreisverbod dat hij kreeg toen hij derdelander was niet zonder meer tegenstelbaar is, te meer daar de gemachtigde niet stelt dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (A – infra 4.2.1) en op het ontbreken van de motivering in rechte van de bestreden beslissing en het ontbreken van een rechtsgrond (B infra 4.2.2).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Thans wordt niet betwist dat verzoeker op 2 juni 2020 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend als echtgenoot van zijn Nederlandse echtgenote, die zich in België gevestigd heeft. Een dergelijke aanvraag valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de aanhef van de bijlage 19ter van 2 juni 2020. Bij zijn aanvraag heeft verzoeker ook zijn huwelijksakte voorgelegd.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° [...]

3° [...];

4° [...]

5° [...]

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een

periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie”

overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

4.2.1 Aangaande het betoog van verzoeker waarbij hij wijst op zijn hoedanigheid van familielid van een Unieburger, die gebruik gemaakt heeft van haar recht op vrij verkeer

Verzoeker kreeg op 24 juni 2019 een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2020 trad verzoeker vervolgens in het huwelijk met een Nederlandse vrouw. Hij diende op 2 juni 2020 op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan. Er is niet betwist dat de Nederlandse echtgenote, als Unieburger, haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend in België.

Uit de voorliggende stukken blijkt tevens dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, in het kader van artikel 52, § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit.

Uit deze bepaling volgt dat de gemeente een bijlage 19ter moet afleveren wanneer de identiteit en familieband zijn bewezen. Dat deze elementen werden bewezen, wordt door de gemachtigde ook niet betwist.

De gemachtigde weigert evenwel verzoekers aanvraag tot gezinshereniging in aanmerking te nemen, omwille van het inreisverbod dat hem werd opgelegd in 2019, dit is voor zijn huwelijk met een Nederlandse vrouw.

Verzoeker betoogt dat een inreisverbod geen beletsel vormt voor het aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Hij wijst op het bepaalde in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat enkel omwille van fraude of omwille van redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid het familielid van een burger van de Unie de binnenkomst en het verblijf kunnen worden geweigerd. Hij is van mening dat de gemachtigde, onder meer de Burgerschapsrichtlijn heeft miskend en de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

Zoals gesteld is de grondslag van het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscod.”

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. ‘onderdaan van een derde land’: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscod (eigen onderlijnen);”

Artikel 2 punt 5 van de Schengengrenscore stelt het volgende:

“Definities

In deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent (eigen onderlijnen);

b) [...]”.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011).

In dit kader moet worden opgemerkt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 2, lid 2, a) en artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001).

De kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2 van de richtlijn, beschikken over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in de Burgerschapsrichtlijn gestelde voorwaarden. In deze zin kent artikel 40bis, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Unieburgers, vermeld in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Zoals eerder gesteld, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing niet dat de identiteit van verzoeker en de gezinsband tussen verzoeker en zijn echtgenote worden betwist. Het wordt niet betwist dat verzoeker de echtgenoot is van een Nederlandse vrouw die in België woont en van wie kan worden aangenomen dat zij haar rechten van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend.

Verzoeker moet sinds zijn huwelijk dus worden beschouwd, niet als een derdelander zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn, maar als een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer.

Zoals verzoeker opmerkt, kan volgens artikel 43, § 1 van de Vreemdelingenwet het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel worden beperkt in volgende gevallen:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 43, luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen. [...]

§ 4. [...].”

Blijkens deze bepalingen kan de gezinshereniging tussen Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel beperkt worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid of indien valse documenten werden gebruikt of fraude werd gepleegd. Het niet in aanmerking nemen van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als het beperken van de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin).

In casu verwijst de gemachtigde naar het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod als reden om de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde is nagegaan of verzoeker valt onder voormelde gronden waardoor het verblijf kan worden geweigerd, bv. of dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Daarenboven merkt de Raad op dat artikel 20 van het VWEU, dat handelt over het burgerschap van de Unie, iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht verleent op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. In artikel 21 van het VWEU wordt dit recht op vrij verkeer opnieuw bevestigd en wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander-familielid in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof van Justitie heeft eveneens geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel is verankerd, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen (HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, Lassal, pt. 31). De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof van Justitie daarentegen restrictief worden uitgelegd (HvJ 3 juni 1985, C-139/85, Kempf, pt. 13).

Zoals reeds gesteld, is het niet betwist dat de Nederlandse echtgenote van verzoeker thans haar recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent in België. Bovendien blijkt dat het inreisverbod van drie jaar waarop de gemachtigde zich steunt om verzoeker zijn verblijfsrecht te weigeren door de aanvraag niet in aanmerking te nemen, niet steunt op enig element van openbare orde. Verzoeker wijst er terecht op dat niet werd beweerd door de gemachtigde dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het aan verzoeker opgelegde inreisverbod kan ten overvloede evenmin beschouwd worden als een inreisverbod in de zin van de artikelen 44nonies en 44decies van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormen van artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn. Er blijkt dat ook een inreisverbod aan een familielid van een unieburger kan opgelegd worden uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, quod non in casu.

De Raad kan verzoeker dan ook volgen dat de gemachtigde afbreuk doet aan artikel 21 van het VWEU en het bepaalde in de Burgerschapsrichtlijn door het niet in aanmerking nemen van een aanvraag tot gezinshereniging om de reden dat in het verleden een inreisverbod werd afgeleverd aan de derdelander, thans familielid van een Unieburger die haar rechten van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Zoals aangestipt, stelde dit inreisverbod niet op redenen van openbare orde. Verder kan verzoeker ook gevolgd worden waar hij aanstipt dat het arrest KA, waarnaar de gemachtigde impliciet lijkt te verwijzen, betrekking had op derdelanders die aan aanvraag indienden in functie van statische Belgen, hetgeen verschillend is van de situatie in casu (zie dienaangaande punt 40 van het arrest KA).

Om de voorgaande redenen is de bestreden beslissing eveneens niet afdoende gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat verweerder in de verweernota niet ingaat op het argument van verzoeker dat hij niet langer de loutere hoedanigheid heeft van een derdelander, doch wel van een derdelander die familielid is van een unieburger die gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en dat in die situatie zijn verblijf enkel kan geweigerd worden omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of om redenen zoals bepaald in artikel 43 iuncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet. Minstens kan niet aangenomen worden dat het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd op 24 juni 2019 in casu de grond kan vormen voor het weigeren van het in overweging nemen van zijn verzoek tot gezinshereniging.

De voorgaande vaststellingen leiden reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.2.2 Aangaande het betoog van verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze in rechte is gemotiveerd en aangaande het ontbreken van een rechtsgrond voor het nemen van de bestreden beslissing

De Raad kan enkel vaststellen dat noch artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, noch enig ander artikel in de Vreemdelingenwet of het Vreemdelingenbesluit voorzien dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in overweging kan worden genomen wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod. Noch in de Vreemdelingenwet, noch in het Vreemdelingenbesluit is bepaald dat de bijlage 19ter, omwille van een dergelijk inreisverbod, als onwettig of als onbestaande wordt beschouwd.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat verzoeker, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen, noch dat het bestuur het inreisverbod heeft ingetrokken, moet samen met verzoeker worden opgemerkt dat deze motivering in rechte niet kan volstaan om de beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag gezinshereniging te dragen. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet regelt immers enkel de modaliteiten van de opheffing en schorsing van een inreisverbod, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598: "Meer precies, noch het artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980, dat de modaliteiten voor de opheffing en schorsing regelt van een inreisverbod, en niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart, noch artikel 40ter dat de voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht regelt en niet de voorwaarden om een dergelijk recht te verzoeken kunnen de juridische grond vormen voor de beslissing genomen door de verzoeker [in casu Dienst Vreemdelingenzaken]" - eigen vertaling). Ook de vermelding van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan aldus niet volstaan, nu deze bepaling ook geen betrekking heeft op de voorwaarden om een verblijfsrecht aan te vragen, doch enkel op de voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht.

Samen met verzoeker moet worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft. Niet alleen vermeldt de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond voor de bestreden beslissing, er is ook geen enkele wetsbepaling die voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigert in overweging te nemen of dat de gemachtigde weigert om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het motief dat de verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). De Raad van State stelde in dit arrest uitdrukkelijk: *“Dès lors que le premier juge a considéré légalement qu’aucune norme n’habilite le requérant à refuser de prendre en considération la demande de la partie adverse, il a pu en déduire valablement que la décision du requérant était dépourvue de base légale.”* (eigen vertaling: “de eerste rechter heeft wettig geoordeeld dat geen enkele bepaling de verzoeker [het bestuur] toelaat om de aanvraag niet in overweging te nemen, hij heeft op wettige wijze daaruit kunnen afleiden dat de beslissing van de verzoeker [het bestuur] ontdaan is van wettelijke grondslag”).

Aangezien de bestreden akte geen motief bevat dat de bestreden beslissing in rechte kan dragen, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Daarnaast blijkt anderzijds ook een gebrek aan afdoende rechtsgrond voor de bestreden akte.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond. Ook de afwezigheid van een afdoende rechtsgrond wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen duidt verweerder enkel op theoretische wijze de betekenis van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij verweert zich niet tegen het argument van verzoeker dat de beslissing geen motief in rechte vermeldt dat de bestreden beslissing kan schragen, noch tegen het argument dat er geen rechtsgrond bestaat voor een dergelijke beslissing. Hij verwijst wel naar een arrest van de Raad van State, waar in de bestreden beslissing ook naar wordt verwezen, waarin een arrest van de Raad werd gecasseerd. Dat arrest van de Raad steunde op het arrest Ouhami van het Hof van Justitie voor de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten. Thans steunt de Raad zich niet op het arrest Ouhami.

Waar verweerder verder nog aanstipt dat de gemachtigde een afhankelijkheidsonderzoek heeft gedaan tussen verzoeker en zijn Nederlandse vrouw, en de Raad in de beslissing een verwijzing naar “het Hof” leest, waarbij kan vermoed worden dat impliciet wordt verwezen naar het arrest KA, wijst de Raad erop dat het Hof in § 54 stelt: *“In dit verband is het weliswaar een zaak van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties als bedoeld in punt 51 van het onderhavige arrest krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen [...]”*. Het Hof geeft hiermee aan dat door het bestaan van een inreisverbod een aanvraag gezinshereniging in functie van een statische unieburger (quod non in casu zie supra) kan geweigerd worden mits het nodige afhankelijkheidsonderzoek. Het Hof stelt evenwel dat het de lidstaten toekomt concreet gestalte te geven op welke wijze deze voorwaarden worden bepaald (zie in dezelfde zin recenter: HvJ 27 februari 2020, C-836/18, punt 51.) Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook het EHRM reeds heeft gewezen op de vereiste van de voorzienbaarheid in rechte. De relevante wetgeving moet ‘toegankelijk’ zijn voor de betrokken vreemdeling en ‘voorzienbaar’. Een rechtsbepaling is ‘voorzienbaar’ indien die met voldoende precisie is geformuleerd (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 48.).

In dit geval stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing weliswaar lijkt in te gaan op wat in het voormeld arrest KA wordt gesteld, maar nalaat aan te tonen op basis van welke rechtsbepaling in dit geval een bijlage 19ter kan worden ingetrokken. Er is geen enkele verduidelijking over een wettelijke bepaling die gestalte geeft aan de inhoud van het arrest, terwijl evenmin in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit is voorzien dat een bijlage 19ter kan worden ingetrokken of als onbestaande kan worden beschouwd. In die zin kan de redenering van verzoeker ook gevolgd worden waar hij stelt dat de procedure, voorzien in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, niet werd nageleefd.

Ten overvloede blijkt evenmin Europese regelgeving met directe werking te voorzien dat een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in overweging wordt genomen omwille van het motief dat een vreemdeling onderhevig is aan een eerder inreisverbod. Er blijkt geen nationale rechtsgrond, die de Raad conform het arrest KA kan uitleggen. De verplichting voor de

nationale rechter om bij de uitlegging en de toepassing van de relevante bepalingen van zijn interne recht te refereren aan het Unierecht, kan immers niet dienen als grondslag voor een uitlegging contra legem van het nationale recht (HvJ 15 april 2008, Impact, C 268/06, Jurispr. blz. I 2483, pt 100; HvJ 24 januari 2012, Dominguez, C-282/10, pt 25). De rechter is niet verplicht om aan bepalingen van nationaal recht een uitlegging te geven, die niet strookt met de bewoordingen ervan (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Europees recht, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, p. 603, nr. 782).

Dit arrest van het Hof van Justitie kan op zichzelf geen rechtsgrond vormen voor de bestreden beslissing, noch artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, zoals supra uitgelegd. Er is evenmin de situatie van een met het Unierecht strijdige nationale bepaling die buiten toepassing dient te worden gelaten. Verder wijst de Raad er ook ten overvloede op dat de gevolgen van een prejudiciële beslissing niet enkel betrekking hebben op de rechterlijke instanties maar dat *“de overheden van de betrokken lidstaat ervoor zorgen dat het nationale recht zo spoedig mogelijk in overeenstemming wordt gebracht met het Unierecht.”* (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Europees recht, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, p. 657, nr. 859-860).

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling.

De voornoemde middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2020 waarbij “de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd” wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES